
Mirko Buljac

Rast u vjeri, Split 2008., 142 str.

339

Dugogodišnji pastoralni djelatnik fra Mirko Buljac u svojoj knjizi na 142 stranice i kroz 111 naslova i podnaslova dotiče bit kršćanske vjere koja za kršćanina ima poziv, izazov, težinu i odgovornost. Rast i vjera su trajna stanja. U koga suvremeni čovjek vjeruje? Objava, Bog Otac, Isus Krist i Duh Sveti, evanđelja, sakramente? Vjera u objavljenog Boga u Isusu Kristu - je li nalazi odjeka u životu kršćanina? U knjizi nije riječ o deklarativnoj, nego životnoj vjeri. Riječ je o vjeri koja treba oblikovati ili oblikuje život kršćanina. I tu je početak nade i problema. Za veliki broj kršćana baš i jest problem u neodrastanju kroz vjeru. Vjera kroz život treba imati istu tračnicu, nikako jednu pokraj druge.

Koliko god je ljubav vječna, Isus Krist u evanđelju više puta spominje vjeru, nego ljubav. Vjera je uvjet. Vjera je bitna za osobni odnos s Bogom.

Vjera jest Božje svjetlo istine na naš život, na našu povijest, na naše dobro i zlo, na našu smrt, na ljubav i prijateljstvo, na naše tjeskobe i promašaje.

Vjera jest Božja ponuda na našu stvarnost. Živjeti svoj život očima vjere znači "gledati" Božjim očima". Znači gledati i živjeti život kroz Boga kao konačnu vrednotu.

Vjera se neće održati bez našega osobnog napora i tu je problem. Ne moliti, ne biti sudionik euharistije, bez sakramentalnog života, bez opraštanja, često mržnja i cinizam, biti u suvremenom društvu orijentiran pohlepi bez etike - pitanje je što ostaje od vjere?

O vjeri treba brinuti. Kroz vjeru rasti. Vjera jest dar, koji prelazi u zadatak, a zadatak je teško riješiti bez "učenja, čitanja

i napora, razmišljanja, povjerenja da nešto mogu. Vjera nije po-vlastica ili olakšanje. Nije nešto na crno. Nije nešto što ispunja moje želje.

Vjera uvijek zahvaća sadašnji trenutak. To je uvjerenje da je Bog sada na djelu i da nas neće ostaviti. Uz povremene po-kušaje "aggionamenta", mi često, sustavno i uporno živimo u prošlosti.

Autor ističe dva uporišta koja nose vjeru: molitva i euhari-stija. Molitva nije monolog. Ona postaje razgovor i to s Bogom. Takvu molitvu naglašava autor. Kroz molitvu se prostor vjere širi, čovjek je radosniji. Molitva gotovo čuva i predvodi vjeru. Kroz molitvu čovjek vjere raste. Molitva i vjera uzajamno rastu, ali zajedno stradavaju. Suvremeni kršćanin, njegova obitelj "ne-maju vremena" za molitvu. Autor naglašava svete ljude čija je vjera živjela iz molitve. Molitva je pred Bogom priznanje, poklon, jer je Bog ljubav, jer je svemoguć i dobar. Molitvom Bog ulazi u moj život. "Molite bez prestanka...." kaže Krist. Često molitvom prije uočavamo svoju nevolju i patnju, nego Božju ljubav i dobro-tu. Najmanje je riječ o prosidbenoj molitvi. Molitva daje snagu i smisao kroz naše nevolje i boli. Molitva nije ucjena Bogu. Ni-kakvo pogađanje. Ona je izričaj vjere da u svakoj situaciji mogu imati smisao i nadu.

Sakramenti su Krist na dostupan način čovjeku vjere. Sa-kramentima je Krist riješio sve ljudske probleme od rođenja do vječnosti. Euharistija je sakrament koji najčešće slavimo. Crkva slavi svaki dan euharistiju. Kršćanin je pozvan biti njezin sudi-onik. Mnogi to shvaćaju kao obred u kojem nema ništa nova. Stoga često i opada sudjelovanje u euharistijskom slavlju, osim godišnjih kršćana.

Euharistija je slavlje zajednice. U euharistiji kršćanin slavi muku, smrt i uskrsnuće Isusa Krista. Euharistija znači zahvalji-vanje. Mi kroz euharistijskog Krista zahvaljujemo Bogu za sve što je za nas učinio. Upravo se u pričesti može uroniti u Krista, pre-dati se Kristovoj ljubavi. "Tko jede moje tijelo i pije moju krv živjet će uvijek..." tako govori Krist. "Uzmite i jedite, uzmite i pijte...".. Krist ne kaže samo vjerujte, gledajte što činim..., nego uzmite – jedite, znači živite od moje osobe, od moga tijela i krvi. Od čega suvremeni čovjek živi, da bi dodirnuo radost kroz ovaj život i po-stigao vječni život? Samo euharistijski Krist poziva na rješenje.

Nada, radost, plemenitost, humanost, smisao, život vječni to bi po Kristu trebale biti odlike kršćanina. Razlog nade je u

nama, u našoj vjeri, trebamo je opravdati. Isus Krist u nijednoj životnoj zbilji od rođenja u štali, preko patnje, smrti do slave uskrsnuća nikada nije bio u bezizlaznoj situaciji. Bez euharistije i molitve vjera nam ostaje na suhom. Iščitavajući knjigu "Rast u vjeri" i osobno i zajednički poželjno se zapitati i tragati za rješenjima.

Nije tajna da je Kristov model, preplavljen mnogim modelima, ali ne može biti da evanđelje ne dotiče sadašnjost, da Krist još uvijek nema što reći suvremenom čovjeku

Ne bježeći od poteškoća i problema, autor je optimist, ima nadu....Vjera se ne održava bez napora, a Krist je tu, neće iznevjeriti..."Ja sam s vama..." Neće Krist zbog našega nesnalaženja i bjegova podnijeti ostavku na svoje evanđelje. To nije učinio niti na križu.

U vjeri trebamo iskoračiti od dijeljenja sakramenata vjernicima na njihovo evangeliziranje. Ne pada mi na pamet prosuđivati nečiju vjeru ili nevjeru, ali zaključujem kao da autor poziva:

Da se kao Crkva od vrha, preko teologije i pastoralu trebamo posvetiti edukaciji, pa i poduci kroz vjeru koja je spojena sa svjedočanstvom.

Okrenuti se odraslima, roditeljima, te mladim ljudima od 18. i više godina i to sustavno, trebao bi biti prioritet. Suvremeni čovjek ima potrebu duhovnoga i vjerskoga – to je neupitno.

Stoga je potrebno korjenito preispitati programe i katehetskih i homiletskih pristupa i nastupa i što konkretnijim riječima kriterij vjere umrežiti u život svakodnevnice. Trenutnim stilom i metodom nismo ni zadovoljni, niti uvjerljivi.

Pastoral je u krizi komunikacije, prenošenja poruke pa i svoga identiteta o kojemu svi govorimo. Crkvi u pastoralu potreban je novi iskorak. Misliti da ćemo se oduprijeti samo ustrajanjem na starim i istrošenim formama, znači ustrajati u stranputici, ostati u magli.

Autoru fra Mirku Buljcu zahvaljujemo, jer u našoj neinformiranosti u vjeri ova knjiga je kao abeceda kršćanstva.

Tomislav Čubelić